

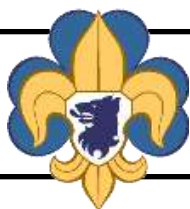

84

**Drnovka 2020, Jablečno 2020,
Rokyta, Čekatelský kurz**

XXIV. ROČNÍK

Říjen 2020

Obsah

Jablečno 2020	3
Drnovka 2020 - skauti	7
Drnovka 2020 - skautky	9
Den Sesterství.....	11
Bruslení.....	11
Dubnová hra skautek.....	12
Javorový čekatelský kurz	12
Laser game & sushi all you can eat.....	14
Ledové království v klubovně	15
Noční pochod	16
Rokyta.....	18
Pokračování Rokyty	19
Šumavský Vandr 2020 vol.1.....	19
Výprava na jezera	21
Výprava podél řeky Střely.....	22

Jablečno 2020

Už si asi nedokážu vzpomenout, jak se to celé upeklo. Začalo to na podzim roku 2019, kdy bylo jasné, že skauti a skautky postrádají chuť uspořádat tábor jinde než na Drnovce, zároveň se nám (vlčatům a světluškám) nechtělo tábořit v jiném termínu než je ten „normální“. Tak jsem začal shánět, kde by to šlo. A protože držíme s rokycanským střediskem velmi úzké vztahy, padl dotaz i na ně. Odpověď, že tábořiště je opravdu volné v termínu 28. 6. – 12. 7. překvapila. Sešlo se víc náhod dohromady (ředitelské volno, vedoucí nemají čas a další) a výsledkem bylo volné tábořiště v první polovině července. O to rychleji jsme začali jednat. Protože nikdo z nás v Jablečnu nikdy nebyl, domluvil jsem v lednu oficiální prohlídku tábořiště, kterého měli šanci se zúčastnit všichni táborem postižení (rozuměj vůdci světlušek i vlčat). Nakonec nám z toho vzniknul výlet několika rodin (my, Kozojc, Kikinojc, Rajčatojc a Myškinojc plus pár dalších členů rokycanského střediska). Obhlídka proběhla hladce, mají záchody, mají les, mají potok, mají nádrž ke koupání (sice vypuštěnou, ale na jiný stav nejsme z Drnovky zvyklí), mají pevný přístřešek jako kuchyň, zkrátka nic zásadního nestálo v cestě. Tak jsme si předběžně plácli.

Nastalo několik měsíců průběžného dopisování si s Myškinem a doladování detailů – co vše nám poskytnou, co si máme vzít, co musíme dokoupit. Do toho se od března přestalo skautovat a já tábor vzdal. Prostě byla situace taková, že jsem si jen stěží dokázal představit, že by tábory mohly být povoleny. S Myškinem jsme se shodli, že prostě uvidíme. Pak přišel z ústředí (v souladu se skautským heslem) příkaz být připraven na tábor. Zásadním faktorem v té době byla velká neznámá, zda se budou moci v tomto termínu zúčastnit vysokoškolští vůdci. Dohodli jsme tedy tři možné varianty: Původní domluva (termín začátek července v Jablečnu) za předpokladu, že to odtáhneme já s Kiki a středoškolští vůdci (Kačka, Joffrey, Křeček, Baru, Kapr). Vojta, Kapitán a Sůša budou doufat, že nebudou mít zkouškové. Dalšími variantami byly tábory v srpnu na Drnovce nebo Březníku s tím, že tábor odtáhnou studentští vůdci a já s Kiki jej kvůli dovolené oželíme. Bohužel ani náznak snahy takto tábor uspořádat. Proto jsme všichni potvrdili variantu jedna.

Obnovil jsem tedy zběsilou, děsivě nahodilou a neorganizovanou korespondenci s Myškinem. Až se nám podařilo odladit smlouvu do posledního detailu ku spokojenosti obou. Papírová smlouva nakonec obsahovala termín a částku za osoboden. Nic víc. Vše ostatní obsahovala

virtuální smlouva založena na slušnosti, odpovědnosti a důvěře vůči druhým. Světe div se...funguje to dokonale.

Začali jsme tedy plánovat malý tábor s úzkým vedením (nejčernější scénář já a Kiki plus Joff, Bára a Kačka). Počáteční vizí bylo mít co nejvíce programu společného, co nejvíce zapojit děti do běžného chodu tábora (hlavně do práce) a jednoduchá etapovka. Námět etapovky mě napadl při funění (čti běhu) na Loupensko – horolezci, Himaláje, expedice, pokoření vrcholů. Tím končí moje zásluhy na celé etapovce. Pouze jsem dal do pléna prvotní impuls, kterého se všichni chytli, rozvíjeli, přicházeli s nápady a nebáli se aktivně zapojit. Výsledkem byla jednoduchá ale velmi úspěšná etapovka. Všechny nás zarazilo, jak pozitivně byla dětmi hodnocena. Děti byly rozděleny do expedic, které mají za úkol pod vedením šerpů zdolat osm vrcholů a získat osm vlajek. Cílem bylo znovuobnovit budhistický chrám, k jehož výzdobě modlitební vlajky z jednotlivých vrcholů sloužily. Když to hodně zjednoduším, tak světlušky a vlčata skoro denně a kupodivu ochotně podnikaly výpravy (které nejsou rozhodně nejoblíbenější částí našeho programu). Zároveň nikdo s nikým nesoutěžil, všechny expedice prostě měly posbírat vlajky. Občas je zarážející, že etapová hra jejíž přípravou, legendou, pomůckami, kulisami a dalšími artefakty strávíte kvanta času a výsledkem je „hm, docela dobrý...“ A letos jsme bojovali s pocitem trochu odfláklé etapovky s minimální přípravou, ale poměr mezi úsilím a výsledkem byl neuvěřitelný. Hra měla samozřejmě i

kreativní část, kde si expedice vedly expediční deníky, navrhovaly své názvy, vlajky, pokřiky, vařily si expediční pokrm a další. Každá činnost byla oceněna zlaťáky a stříbrňáky, za které si pak mohly najímat šerpu a zdolávat vrcholy. Když si to zpětně čtu a přemýšlím o tom, tak to nakonec tak odfláklé nebylo. Fakt to mělo asi hlavu a patu. Díky všem.

Opravdové přípravy probíhaly až poslední měsíc, kdy bylo jasné, že tábor doopravdy bude. Zároveň se nenaplnil nejčernější scénář s účastí vedoucích a (alespoň u vlčat) jeli víceméně všichni na celý tábor. Takže jsme se opravdu sešli v sobotu 27. června na tábořišti (spolu s Kozou, Joffem, Vojtou a Karlem) s rokycanskými. O půl hodinu déle dorazilo i nákladní auto s kontejnerem plným podsad a dalšího tábornického materiálu. Nastalo klasické rozdělování podsad dle čísel, rozmisťování do táborové podkovy a stavění. V této chvíli nás zaujali tři věci odlišné od našeho tábora. Ono vlastně když jste dvacet let zvyklí na jeden tábor, pak trávíte dva týdny jinde, tak jen porovnáváte. Tak tedy podsady – první byla barva celt. My zvyklí na khaki zelenou jsme náhle viděli bílý tábor. Výhodou světlých celt bylo menší horko uvnitř stanu na přímém slunci, i za šera bylo lépe vidět uvnitř, akorát to lákalo poléťavý hmyz dovnitř, který pak odpuzoval některá vlčata a světlušky. Zkrátka odmítaly vlézt do stanu, dokud tam bude i jepice, komár či moucha. Další skvělou vychytávkou byly podlážky. U nás jsme zvyklí na jednu podlážku do uličky

uprostřed stanu, tady měl každý stan dvě podlahy, které půdorysně zabíraly celou podsadu, takže jste nemuseli řešit, jestli máte kufr mimo podlahu a navlhne na trávě. Další výhodou bylo vyrovnávání stanu. Prostě jste dali do roviny podlahu a stan už na ní stál sám. No a třetí věc na závěr byl obří stan sestavený ze dvou podsad. Takový kolos, kde sídlilo vedení vlčat (krom mě) a kde bylo místa, že se i tančit dalo. Další překvapivou věcí byla kamna. Železná, skládající se ze třech dílů včetně pece (ta fungovala spíš jako sušárna bot) s dvojitým pláštěm kolem topeniště. Prostor mezi plášti sloužil jako nádrž na vodu, která se ohřívala a kohoutkem dala vypustit ven. Takže jste ušetřili místo na kamnech pro další hrnec. Voda do kamen se čerpala z potůčku malým čerpadélkem poháněným lopatkovým kolem. No prostě technika na táboře. Na druhou stranu- než si na takové novoty zvyknete, zabere vám to dost času a s takovými kamny si naši kuchaři nepotykali ani za týden, tak se přivezl plynový hořák.

Pak už tábor šlapal svým obvyklým tempem, s tím rozdílem (oproti dřívějším), že méně dětí potřebuje méně vedoucích, méně vedoucích ví lépe, co má na starosti a celý tábor se daleko lépe a snadněji organizuje. Ráno sednu do auta, zapřáhnou vlek, ve Zbirohu natočím 200 litrů vody do barelů, nakoupím v COOPu a dojedu zpátky, abych stihl nástup. Po nástupu většinou výprava na jeden z vrcholů, případně pomoc v kuchyni či v táboře, oběd pro 30 lidí se bez problémů stihne, nenastává časový skluz, dvacet dětí je při poledním klidu

více v klidu, odpoledne koupání, etapa, bobříci, odborky, zkrátka to, co vyplňuje běžný táborový den. Večer nástup, vyhodnocení dne, předání odborek a bobrů, večer volnější program a v deset hodin tábor leží (nespí samozřejmě. Ale to nebude nikdy.) Vůdci se mohou věnovat přípravám a domluvě na další den. Posedí se u kamen, probere vše a se všemi, protože je nás už tak málo, že nemá cenu se separovat. Prostě pohoda s velkým P.

Aspoň takhle mi tábor zůstává v paměti s odstupem času. A vděčím za to všem, kdo se ho zúčastnil. Vám všem patří velký dík. Děkoval jsem jmenovitě po táboře všem, kdo se ho účastnil (delší dobu), a hodí se to zopakovat. Vytvořili jsme dobrý tým, kde všichni dokázali plnit své úkoly a pomoci nebo zastoupit druhé. Složení opravdu hvězdné:

Kapitán – tichá voda, nehne brvou, přitom 100 % připravený, spolehlivý, samostatný, jistota. Zdravotnický profil.

Vojta – spolehlivý, aktivní, spoustu času obětuje přípravám, 100 % vedoucí tábora.

Joff – srdcař, vše naplno (včetně vyjadřování), zapálený i do blbnutí s dětmi

Křeček – největší překvapení. Manuálně zručný, ohromný kutil. Za pár let bude stavět technické vychytávky na Drnovce.

Baru – ochotná zastat jakoukoliv činnost, či práci ať u dětí, nebo v kuchyni. Popere se s každým úkolem, dospělá i v mladém věku.

Kačka – mladá krev, příslib budoucnosti, neustále v dobré náladě, ukecaná, dobrosrdečná.

A na závěr Kiki – Škoda slov. Neochvějná jistota, zkušenostmi nastavuje všem vysoký standard, zároveň v klidu. Šedá eminence tábora.

A ještě úplně nakonec přidám dík kuchařům v táborové kuchyni. Laka s Hnídou a Kula se Sportákem. Dokázali příjemnit tábor nejen výkony v kuchyni. A že to byl občas koncert...

Prostě díky všem, takhle se tábor dělá hrozně lehce a hrozně snadno!

Vděčný vedoucí tábora Prach

Drnovka 2020 - skauti

I přes letošní nesnáze se tábor na Drnovce konal, sic velmi netradičně ale přece. Nebudu věnovat pozornost těm tradičním aktivitám, popíšu pouze věci nové a nevídané. Tábor byl kratší než obvykle, za to ale skauti přijeli do téměř hotového tábora, čekalo je pouze pár symbolických dodělávek jako stavba Tee-Pee a sprchy.

Příští ráno čekalo táborníky odemýkání Drnovky - zcela netradičně jako rozcvička.

Dalším prvkem, který máme každý rok, ale stále se mění, je etapová hra; letos nám šilený profesor udělal z kontejneru stroj času, tudíž jsme měli každou etapu v jiném časovém období. Podívali jsme se od pravěku přes středověk a moderní dějiny až do budoucnosti.

Revoluční věcí byla také teplá sprcha, pro oddíl skautů je tato informace nepodstatná. Shodli jsme se na tom, že je věcí cti a hrdosti toto ponižující vybavení tábořiště nepoužívat. Legendy praví, že skaut, jenž se osprchuje na táboře teplou vodou, se stane světlouškou.

Na místo Survil day, tedy přežití v lese, jsme našim svěřencům naordinovali přežití v táboře. Za časného rána většina vedoucích opustila tábor, táborníci byli ponecháni napospas osudu. Nelehký úkol zvládli bravurně, oběd zvládli uvařit a splnili i zadané úkoly. Především vedoucí si tento odpočinkový den užili.

Poslední třešničkou na dortu byla cyklovýprava, takzvaná Rychlá šestka dojela za odpoledne na Bolfánek a zpět.

Celkově hodnotím tábor jako povedený, stejně jako každý rok se mi ani nechtělo odjíždět.

Kulich

Drnovka 2020 - skautky

Letošní jaro bylo neobvyklé, z důvodů preventivních bezpečnostních opatření neběžela skautská činnost, tak jak jí známe. Byla to doba nejistoty, zda nakonec bude vůbec možné zrealizovat tábory, vrchol a pomyslnou třešničku na dortu celého skautského roku, bez kterého si léto snad už ani neumíme představit. Všechno dopadlo dobře, tábor na Drnovce tentokrát pro skautky a skauty byl. ☺ Začal netradičně v úterý večer, díky dobré práci RR v předchozích dnech byl v té době už celý postavený a stačilo se nastěhovat. Práce je na táboře ale vždycky dost a tak jsme v rámci programů tábořiště ještě dolaďovali a zvelebovali. Tady nutno připomenout nejlepší technický výtvar letošního tábora Kulichovu Kulišku - dle rangers nejlepší sprchu pod sluncem. Teplou sprchu. ☺ Autora i sprchu jsme po jednom z nástupů nezapomněli slavnostně pokřtít.

Po celou dobu tábora probíhala etapová hra Stroj času, díky němu jsme se mohli přesunout do dob nejen minulých, ale i budoucích. Družiny vyzkoušely v rámci jednotlivých etap třeba plavbu na korábu v době Kryštofa Kolomba, nečekané noční setkání s mimozemskou civilizací, rytířské klání, zajišťování Skautské pošty v době vzniku Československa, výcvik vojáků v době sv. války nebo cestu do pravěku a práci s nejjednoduššími nástroji. Celé putování časem skončilo jak má - návratem do přítomnosti a večírkem všech

cestovatelů. Kromě etapové hry skautky vyráběly originální potištěná trička, malovaly na kamínky, sestrojily formule a absolvovaly s nimi opravdový závod, zvládly dvoudenní pěší výpravu, tentokrát do lomu v Hradci u Stoda, vyjely na cyklovýpravu na rozhledny ve vzdálenějším okolí Drnovky, zlepšovaly se ve skautských dovednostech, plnily stezky, odborky a výzvy. Každý večer probíhalo tradiční setkání na tajném místě s hodnocením proběhlého dne a příběhem na zamyšlení. Letos poprvé si skautky i skauti vyzkoušeli, že Den přežití nemusí být jen v provizorním přístřešku v lese s minimem vybavení, ale i přímo v táboře, kde je všeho dostatek, až na vedoucí. Ráno byl tábor pustý, na stole jen dopis s pokyny k tomu, že je třeba dodržet program daný denním rozkazem. Nebojte, přece jen v táboře asi tři vedoucí zůstali, pro případ potřeby, pro všechny krizové situace. Nutno říct, že žádná potřeba ani krizová situace nenastala, naopak táborníci si se vším velmi dobře poradili. Podvečery patřily oblíbeným dobrovolným programům v teepee, večery zase dvěma táborákům, zahajovacímu a slavnostnímu slibovému na konci tábora a večer úplně poslední všem skautům a skautkám, kteří dosáhli věku RR a čekala na ně úplně nová skautská stezka, ta roverská. Tábor skončil, z pohledu skautek i vedoucích byl zase skvělý a povedený. 😊

Skřítek

Den sestersví

25. 2. se skautky i světlušky sešly na tradiční setkání u příležitosti oslavy Dne sestersví. Čekaly nás tři různé aktivity, ve kterých bylo možné získat barevnou stužku. Ze stužek pak vznikly náramky přátelství, které jsme si pak společně s přáníčkem předaly na slavnostním zakončení u trojlístku z hořících svíček. Náramek přátelství, které bylo tématem právě letošního Dne Sestersví.

Skřítek

Bruslení

V sobotu 15. 2. 2020, se tradičně konalo střediskové bruslení a stejně jako v předchozích letech jsme si k tomu vybrali námi oblíbený Zimní stadion v Klatovech. Mohli se zúčastnit všichni - od těch nejmenších vlčat a světlušek po oldskauty. Všichni jsme se společně sešli na vlakovém nádraží v Přešticích, kde jsme nasedli do vlaku, který nás zavezl na klatovské nádraží. Odtud jsme pěšky vyrazili na krátkou cestu na zimní stadion. Cesta tam byla nezvykle

rychlá, nejspíše zapříčiněná nedočkavostí dětí si v naší teplé zimě konečně zabruslit. Na stadionu jsme v šatnách nazuli brusle a hurá na led. Celé kluziště se rozdělilo na dvě části. V první se konalo hokejové klání mezi skauty a skautkami doplněné některými z roverů. V druhé probíhalo volné bruslení, kde někteří obětaví vedoucí věnovali pozornost menším dětem a snažili se vylepšit jejich bruslařský um. Po hodině a půl jsme museli kluziště uvolnit dalším zájemcům a pro nás to znamenalo neméně veselou cestu domů. Věřím, že si všichni zúčastnění bruslení užili a určitě už se těší na další ročník!

Mára

Dubnová hra skautek

Přestože jsme se během koronavirového období nemohli scházet, oddíl skautek nezahálel. Inspirováni geocachingem jsme připravili dvanáct stanovišť se souřadnicemi a krátkými nápovědami. Na místech pak na holky čekaly schované úkoly. Jak se jim plnění povedlo, se mohly pochlubit ostatním ve společném Google albu. Skautky (i část vedení) si tak zkusily udělat stojku, napsat si vzájemně dopis nebo uvázat keltský srdcový uzel a prošly si různá místa nejen v okolí Přeštic a Příchovic. A tak i přesto, že jsme se nemohli vídat osobně, byl duben plný nových výzev a alespoň na dálku sdílených zážitků.

Kotě

Javorový čekatelský kurz

Roveři se zúčastnili Javorového čekatelského kurzu v Klatovech, který probíhal dva víkendy: 24. - 26. 1. a 21. - 23. 2. 2020.

Celkem se přijelo vzdělávat 28 roverů z celého okresu, ale Příchovice měly jasnou převahu. Naši devítičlennou posádku nikdo nepřekonal. Kapr, Lucka, Sabi, Ťapka, Sůša, Lenka, Mára, Marek a Džigy - takové bylo naše složení.

První víkend byl zahájen seznamovacími aktivitami. V sobotu jsme se věnovali základům hospodaření, výpravám, komunikaci a fake news, problematice alkoholu na skautských akcích a bezpečnosti. V neděli nás čekaly myšlenkové základy skautingu a metodika.

Druhý víkend jsme odstartovali filmem Skauti bez lilie. Večer studovali z knížky Čekatelská zkouška a zpívali za doprovodu úžasné kapely - Lenky s kytarou a Máry s harmonikou. Sobota byla opravdu náročná. Čekala nás

pedagogika a psychologie, právo, organizační struktura a historie. Po některých prezentacích jsme psali rovnou test. Pro zpestření pak proběhla skvělá beseda K čemu slouží hra. Večer jsme hráli deskové a povídací hry a samozřejmě zase zpívali. V neděli probíhaly zkoušky na okruhy z předchozího víkendu, bezpečnost písemně a myšlenkové základy skautingu a metodika ústně. Všichni jsme to zvládli.

Poslední podmínka pro splnění čekatelské zkoušky je připravit a zrealizovat vícedenní akci a vše o přípravě a průběhu zapsat do určité "závěrečné práce". To může každý účastník uskutečnit až do února roku 2021 a poté mu bude poštou zaslán oficiální dekret s nášivkou a odznáčkem. Do termínu druhého víkendu se to z naší party povedlo stihnout Lence a Márovi. My ostatní máme datумы svých akcí naplánované a už se těšíme, až proběhnou, abychom se i my stali oficiálními čekateli.

Kurz se mi celkově líbil. Bylo vidět, že drobné nedostatky z prvního víkendu byly ten druhý opraveny, a všichni se snažili o hladký průběh akce. Tímto za nás všechny děkuji klatovským skautům a doufám, že se zas někdy setkáme s ostatními účastníky.

Lucka

Laser game & sushi all you can eat

V pátek 17. 1. 2020 vyrazili roveři na laser game v Plzni na Slovanech. Každý dostal svou vestu se zbraní, následovaly základní instrukce a hra mohla začít. Probíhaly celkově tři hry. První kolo hrál každý sám za sebe. Druhé bylo po dvojicích a ve třetím jsme se rozdělili na dvě skupiny a soupeřili proti sobě. To bylo celkem

vyrovnané.

Docela jsme se zapotili, a tak na nás čekala odměna v podobě running sushi. Přesunuli jsme se do asijské restaurace Wok & Sushi v Area Bory a pustili se do díla. Měli jsme koupené all you can eat na dvě hodiny, takže si asi dovedete představit, jak moc jsme se přejedli. „Za ty peníze jim to tu přece nenecháme...“ A pak jsme objevili zmrzlinu.. :D Domů jsme dojeli v pořádku, ale nejsem si jistá, jestli to samé můžu říct i o našich střevech.

Lucka

Ledové království v klubovně

15. - 16. 2. 2020 jsme pro naše benjamínky uspořádali „přespávačku“ v klubovně. Naše klubovna se na tu chvíli stala docela kouzelnou, plnou sněhových vloček, ledu, sněhuláků... Tématem víkendu bylo totiž „Ledové království“. :) Hned při příchodu dětí jsme navodili tu správnou atmosféru, pouštěli jsme písničky z tohoto známého (a

myslím, že velmi oblíbeného) filmu. Zahráli jsme si spoustu tematických her, vyrobili jsme si každý svého sněhuláka z ponožky a někteří z nás i zamrzlé okno, dokonce jsme nacvičili i krátký taneček se zimním padákem,... Večer jsme si pustili film (A jaký? :) To vám určitě nemusím ani napovídat...) a uvelebili se do svých teplých spacáků. Vyspali jsme se do růžova! Sice nás bylo už méně, ale i tak na nás čekalo ještě velké překvapení. Napínává stopovaná

se sobem Svenem! Museli jsme společně zachránit princeznu Annu před zlým Hansem. A co myslíte, povedlo se? No samozřejmě, jsme rození zachránci. :) Myslím, že jsme si všichni tenhle společně strávený čas parádně užili a já děkuji všem, kdo jste toho byli součástí.

Za benjamínky
Lenča

Noční pochod

28. - 29. 2. 2020

Pohodový roverský víkend na Šumavě. Tak jsem si to představovala. S sebou spoustu jídla, nic moc teplého na sebe. Ani nevím, kam konkrétně jedeme. Předpokládám, že se vše dozvím ve vlaku..

....

Stojíme na nádraží a Rajče mi volá, že je pod okapem schovaný papírek, ať si ho přečteme a koupíme lístek na Špičák. Na papírku popisuje malou stopovačku. Říkám si: „Super, aspoň ta cesta nebude nuda.“ S pomocí papírků se nás 5 (Já, Lulu, Kuna, Kulich a Žíla) dostává na Hojsovu Stráž - Brčálník. Je tma, kolem sedmé večer a na Šumavě zrovna napadlo přes metr sněhu. Stále trochu sněží, je tak -2°C. Mám na sobě džíny, boty do města, tenké rukavice a obří krosnu plnou jídla. Na dalším papírku stojí: Jděte na Pancíř, tam bude další info. Pancíř je od nás asi 7 km hódně do kopce. Boříme se ve sněhu a funíme. V té tmě nevidím na cestu, ale už mi aspoň není zima. Teď se naopak potím.

Po hodině a půl dorazíme na Pancíř a marně hledáme další papírek. V restauraci se svítí, jdeme dovnitř, třeba tam Rajče a spol. bude. (na papírcích totiž vždy bylo R+K+L) A opravdu - Rajče, Koza a Lenka nás s posměchem vítají s pivkem v ruce. Po chvíli dorazí i Mára, který spěchal z práce. Krátký odpočinek, ale tím to z daleka nekončí, to byla jen taková rozcvička. V dalším papírku nás odkazují na kostelík v Železné Rudě. To je zase z kopce po té sjezdovce, co jsme tak pracně vyšlapali. Super. Teď už ale jdeme všichni společně. Cesta hrozná, ale už se mi jde přece jenom líp. Snažím se to brát s humorem. Mára s Lenkou se po chvíli odpojují a jedou autem, aby nám zatopili na chatě. Z Pancíře na Železnou Rudu to máme tak 5 km. Krásných 5 km boření se ve sněhu s narvanou krosnou tak v jedenáct večer. V Rudě z papírku vyluštíme souřadnice naší chaty. Ještě asi 3 km do Alžbětína a pak 4 km po nějaké boční cestě. Nohy už necítím, jak jsou mokré a zmrzlé, mám hlad a chce se mi spát. Bodeť by ne – na místě jsme ve 2 ráno.

V téhle chatě jsem poprvé – stará vojenská základna bez elektřiny a bez vody. Mára s Lenkou se snažili vytopit naši místnost starým plynovým topením. Marně. Je tu 15°C, sedíme při svíčkách a já si musím sundat kontaktní čočky. „Jak to mám jako udělat bez vody?“ řvu našťavaně. (Musím mít totiž umyté ruce.) No, nějak jsem to zvládla, ale příště už беру rovnou brýle!

Staré postele, ledové dlaždičky, jedno napůl rozbité topení – jaké to mám štěstí, že zde můžu strávit noc, že ano. Ve 3 ráno jdeme konečně spát.

Budím se zimou. Vstáváme kolem 9. ráno a těšíme se alespoň na dobrou snídani. Mára táhl plato 30 vajec, protože mu Rajče nakecal, že tam bude kuchyň a že si uděláme míchaná vajíčka. xD Realita je ale sakra jiná. Jsou tu 2 hrnce a chatrný sporák. No jo, ale přece ty vejce neponeseme zpátky. 30 vajec natvrdo pro 9 lidí, to je teprve sranda. A jak se to hodí! Je kosa a tak si každý hřejeme ruce právě jedním čerstvě uvařeným vejcem. Sníme je skoro všechny.

Vzhledem k tomu, že máme téměř všechno mokré, rozhodli jsme se, že pojedeme domů už ráno. Sbalíme si, uklidíme, uděláme společnou fotku a vyrážíme asi 5 km k nádraží. A tím naše dobrodružství končí.

Snad jsem tu nevyzněla jako bábovka, ale chtěla jsem Vám přiblížit moje/naše pocity. Bylo to nakonec super a jsem ráda, že si to pro nás R+K+L připravili.

Lucka

Rokyta

Jako každý rok se na přelomu ledna a února uskutečnila oldskautská Rokyta na Šumavě.

Vikiojc a Čochtanojc dorazili na Šumavu už v pátek ráno a vydali se na běžky, ostatní přijížděli na chatu během dne. Večer jsme se všichni sešli u stolu v kuchyni a to v hojném počtu. Dorazili Vikiojc, Čochtanojc, Laka s Vláďou, Hnída s Martinem, Bop s Kofičem, Yetti s Kamilem s dětmi, Skřítek s Pavlem, Kikina s Kájou a s Aničkou a v sobotu se přidal Bedlák. My jsme vyrazili komplet celá rodina. Yetti hlásila, že se Kamil postará o páteční a v závěru i sobotní stravu. No dalo se předpokládat, že hlady neumřeme ☺. A Kamil opravdu nezklamal. Podávala se uzená krůta, studená i teplá, pečená nutrie na zelenině a nevím kolik kg tataráku. Na tatarák už v pátek večer nedošlo, nicméně většina z nás ho v sobotu posnídala, posvačila, poobědvala a během sobotního večera padl. Prostě obžerství jako vždy.

Bohužel tento rok je na sníh skoupý a to i na Šumavě. Někdo zkusil běžky v pátek z Modrav na Březník, ale většina z nás nechala lyžařskou výbavu úplně doma. Ani předpověď počasí na sobotu nebyla nijak příznivá, a tak jsme se s Kikinou, Kájou a Aničkou rozhodli pro vlastní program uzpůsobený pro menší děti. Dopoledne jsme si vyšli na procházku při kanále ke staré Rokytě. Délka trasy pro naši Karolínku tak akorát ☺. Po návratu jsme poobědvali a vyrazili směr Sušice otestovat místní bazén. Bazén byla pro děti jasná volba, jeden tobogán a jedna skluzavka ke spokojenosti stačila. Odpoledne jsme zakončili kávou, dortíkem a zmrzlinou v cukrárně na nábřeží. Na chatu jsme se vrátili kolem 18. h kde už se opět stoly prohýbaly pod jednou lahůdkou vedle druhé a zábava byla v plném proudu. Celý večer se povídalo, jedlo, pilo, hrálo na kytaru a zpívalo.

V neděli proběhlo balení a úklid. Někdo odjel domů a někdo ještě využil času na Šumavě a přestože poprchávalo, vydali jsme se na procházku z Antýglu při Vydře směrem k Turnerovce. Po cestě se dost rozpršelo, a tak jsme se s Kiki, Kájou a Aničkou otočili, nasedli do aut a víkend dovršili obědem na chatě Arnika na Modravě.

Jak moc ostatní zmokli na procházce a hlavně jak si užili sobotní program, doplní Kulka. I přesto, že počasí nebylo ideální a sníh nebyl téměř žádný, si troufám tvrdit, že si to všichni dostatečně užili.

Martina

Pokračování Rokyty

Prvním světlým bodem pololetních prázdnin byla tradiční návštěva pekařství Rendl v Sušici (pro děti určitě). Napakování slaným i sladkým vyrazíme do Modravy, kde nadšeně a natěšeně (dospělí určitě), s nadějí a očekáváním, vyrazíme společně s Yetti, Kamilem, Myškynelem a Žabkou na běžky. Slabě prší. Někdo by řekl, že ten sníh za moc nestojí, ale já jsem nadšená, že tu vůbec je a že si letos prvně zaběžkuju. To, že prší, pomíjím. Jedeme při Modravském potoce, pak vzhůru na Ptačí nádrž. Problémy typu unavené dítě či puchýře na patách přebíjí Myšák urvanou botou. Dostaví se mu provizorní opravy Vikiho tkaničkou z bundy. Stále prší. Stáčíme to doprava, míjíme Na Ztraceném a jedeme zpět. Téměř na konci potkáváme Čochtanojc, kteří teprve vyrážejí, Kubík na běžkách prvně v životě. Asi se mu to zalíbilo, protože i v sobotu vyrazili (navzdory nočnímu dešti) běžkovat. My ostatní se staršími dětmi či bez nich, jsme se v sobotu vydali přes Tříjezerní slať do Modravy. Tam jsme se vydatně posilnili v Arnice, kam za námi dorazil nakonec i Bedlák, který byl ještě dopoledne v práci. Zpět jsme šli po nově vyznačené stezce při Vydře k Rechli. Tato cesta byla nezapomenutelná, s tím určitě všichni zúčastnění souhlasí. Začátek po louce či dřevěném chodníčku je v pohodě, následuje cesta lesem ve sklonu asi tak 50 stupňů, místy i víc. To by až tak nevadilo, kdyby tam nebyl zledovatělý sníh. Takže pěkná klouzačka. Nakonec jsme to všichni zvládli bez úrazu, jen Hnída se nám trošku umazala. Propadla se totiž, samozřejmě nečekaně, jednou nohou do hlubokého bahna. Ze šlamastyky ji vytáhnul Viki, raději pomalu, aby nepřišla o fungl novou botu. Od Rechle na Rokyty už byla cesta opět v pohodě.

Oba večery byly, jak psala Martina, štědré. K dobrému jídlu patří i dobré pití a zábava. Hrál se a zpívalo, povídalo a jak už to u oldskautů bývá i vzpomínalo. A bylo to všechno fajn.

Tak se budu těšit zase příště.

Kula

Šumavský Vandr 2020 vol.1

Jak už to tak každoročně bývá, v průběhu letních víkendů následujících po táboru probíhá tradiční akce Šumavský Vandr. Problém je v tom, že už si nějak nepamatuji, kolikátý to byl letos ročník. Každopádně jsme při sladování termínu přišli na skutečnost, že se nám nedaří najít termín, který by

vyhovoval více lidem. Podařilo se ale najít termín, ve kterém jsme se sešli já (Čudla), Čára a Koza. Protože ve třech se to táhne dobře, ale víc lidí znamená větší zábavu, rozhodli jsme se to doplnit ještě o mojí a Čarovu přítelkyni. Pět už je docela pěkné číslo.

Sešli jsme se tedy na desátou hodinu v pátek 24. 7. a měli jsme i vyprovázející výbor ve složení Haník a Kubík. Dál už byly plány jasné. Vystoupit v Alžbětině, v hostinci U Larvů si dát oběd (snídaňové menu se nám v posledních ročnících jaksi nedaří) a pokračovat přes Pod Polomem na jezero Laka. Cestou vždy s Čárou s úctou vzpomínáme na heroický výkon Kapitána-Vodonoše, který se nebál tuto trasu absolvovat s krásnými devíti litry vody na zádech.

Pod Polomem nás letos zastihl lehký deštěk, a tak jsme tam alespoň vysvětlili novou karetní hru na cesty – Piráty. Na jezero Laka jsme dorazili v krásný čas a přiložená fotografie jasně dokazuje, že jsme byli v dobré náladě. I další trasa byla tradiční. Seběhli jsme na večeri na Novou Hůrku a po ní jsme vyběhli zpět na nocoviště Stará Hůrka. Zde bylo poměrně plno, což je vzhledem k aktuální situaci ohledně cestování v souvislosti s koronavirem pochopitelné. Letos jsme nenechali nic náhodě a byť nehlásili v noci déšť, tak jsme si postavili krytí. Loni totiž taky nehlásili déšť a v noci jsem vybíhal a stavěl plachtu. Čára je másáák, a tak si s přítelkyní postavili stan. My a Koza jsme měli plachty, a tak jsme to dali víc drsněcky. V noci nám byla odměnou krásná a jasná obloha.

Ráno nás uvítalo nejdříve lehkým deštěkem, ale zbytek dopoledne už byl slunečný a my se po snídani vydali směrem do Prášil. Byť jsme se těšili na sběr borůvek, naši oblíbenou plochu jsme tentokrát omylem minuli a sbírali jen minimálně. V Prášílech jsme si dali oběd v restauraci u Michala a pokračovali ve vedru přes Prášilské jezero až na Poledník, kde jsme tradičně zakempili u krbu pod střešou. Do krbu jsme nasbírali nějaké dříví a večer se k nám připojilo pár dalších lidí u ohýnku. Za zmínku stojí fakt, že nocoviště na Poledníku bylo obrovsky plné a stany stály i kolem něj.

Ráno bylo pod mrakem a my z předpovědi věděli, že nepůjdeme úplně v suchu. Zatímco Koza, který musel vyrazit brzo ráno, aby stihnul rodinnou oslavu, déšť zmeškal, my neměli šanci o déšť přijít. A taky že přišel. Cestou po zelené přes Bývalou rotu a Frantův most znovu až do Prášil nás doprovázel déšť s různou intenzitou, a tak jsme otestovali naše ponča. V Prášílech jsme si v klidu dali oběd, ale nějak jsme s Čárou ignorovali indicie, že by do Prášil nemusel zajíždět autobus. Logicky nám přišlo, že tam zajíždět musí. Arriva byla jiného názoru. A tak se náš odjezd opozdil o dvě hodiny a

zastávku na Špičáku. Nicméně jsme ty dvě hodiny vyplnili opakovaným voláním na linky Arrivy i dalších za dopravu zodpovědných institucí, a tak to celkem uteklo. Snad tam tedy vylepí lepší ceduli, aby nemátla lidi, jako jsme my.

Šumavský Vandr utekl jako voda a my se těšíme na další ročník. Slyšeli jsme, že bude i druhé kolo pro ty, kteří nestihli tento termín. Ale ruku na srdce – bez Č&Č to prostě není ten správný Šumavský Vandr!

Vandru zdar

Čudla

Výprava na jezera

Dne 8. 2. 2020 jsme se vypravili na výpravu se skautkami a rovery. Bylo vtipné, že i když to měla být výprava pro skautky, jelo více roverů. Cestou vlakem jsme se všichni mačkali ve vlaku na chodbě, protože se na Šumavu vydala spousta lidí za sněhem. Když jsme vystoupili z vlaku, začali jsme hrát

hru, která spočívala v tom, že jsme nesměli říct ANO nebo NE, jakmile jsme to řekli, museli jsme udělat 5 dřepů. Po nějaké době jsme nakonec vystřídali za dřepy sirky. Většina lidí přišla o všechny sirky hned ze začátku cesty na Černé jezero, ale všichni se dost snažili. Na Černém jezeře jsme se všichni vyfotili a udělali si přestávku na svačinu. Opět se trochu změnila naše hra, mohli jsme zase říkat ANO a NE, ale tentokrát jsme nesměli říkat písmeno R a Ř. To byla sranda, protože všichni, co měli sirky a i ti, co je neměli, se snažili neříkat ta písmena a to znělo fakt vtipně. Při cestě na Čertovo jezero přišel snad nejobtížnější úsek naší trasy a to byl dlouhý prudký kopec, který byl pokrytý ledem. Když jsme překonali ten zrádný kopec, dostali jsme se k Čertovu jezeru, kde jsme si zaslouženě dali další přestávku. Po cestě do Železné Rudy jsme při naší hře vystřídali pár písmen a poté hru ukončili odměnami pro vítěze. Když jsme dorazili do Železné Rudy, rozhodli jsme se strávit zbylý čas v nějaké cukrárně. Nakonec vyhrálo CrossCafe. Po chvíli v CrossCafe jsme se vydali na nádraží a začali se modlit, abychom ve vlaku našli volná místa a hlavně bez místenek. Naštěstí jsme taková místa našli hned na první pokus a v klidu dojeli domů. Byla to skvělá výprava, kde jsme si užili spousty zábavy, naučili se nové věci a dokonce i počasí nám přálo, protože nám po celý den svítilo sluníčko.

Lina

Výprava podél řeky Střely

Abychom měli jistotu, že se naše vlčata nebudou o víkendech nudit, uspořádali jsme hned další víkend po velkém střediskovém bruslení celodenní výpravu a to do krásného okolí řeky Střely. V sobotu ráno jsme se sešli na přeštickém vlakovém nádraží a bylo znát, že každoroční zimní chřipkové období dělá svoje. Dorazili totiž jen 4 vlčata a kdyby nebylo malého Medvěda, tak by na naší výpravě bylo vedoucích více než dětí.

Vyrazili jsme tedy šnečím tempem do Plzně a následně do Mladotic. Ve vlaku někteří hned posnídali, popřípadě posvačili a pak Prach rozdál každému malinkou šifru, která však dala zabrat i ostříleným šifrátorům. Když jsme dojeli na místo, mě samotného překvapilo, jak nepříjemně studeně fouká, ale to jen do doby, než jsme se přiblížili k řece, kolem které rostlo plno vrb a olší, které nás před větrem ochránily. Cesta podél řeky vedla chvíli po loukách, chvíli pro některé náročným skalním terénem a nechybělo ani přecházení po houpajících se lávkách nad proudící řekou. Vlčata sem tam

hodila do řeky lodičku, se kterou se pokoušela závodit, ale většinou neúspěšně.

Kolem jedné hodiny jsme se usadili na poražených kládách na velké louce a začali jsme s obědem. Někdo si pochutnával na chlebu se sekanou, někdo na mražené pizze a někomu stačil chleba s pořádnou dávkou kmínu. Po svačině jsme pokračovali a občas jsme narazili na hezkou vyhlídku, ze které bylo vidět údolí, kde řeka proudí a kolejnice, podél kterých jsme nakonec došli až do Plas, kde jsme nasedli na vlak směrem do Plzně. Na plzeňském hlavním nádraží si mohli všichni doplnit tekutiny a pak už nás čekal jen vlak zpátky do Přeštic, kde už na všechna vlčata čekali rodiče.

Vojta

Co nejvíce prosluněných podzimních dnů všem přejí naši benjamínci! :)

Protlak– časopis střediska Příchovice

Vychází 4× ročně, vydává středisko Příchovice

šéfredaktor: Josef Volf – Koza, **editor:** Jan Soukup – Johnny,
redakční rada: Skřítek(skautky), Rajče(RR,vlčata),Kiki(světlušky),
Čára(skauti),Laka(oldskauti)

kontakt:Josef Volf, Příchovice 315,Přeštice 33401,volf.jo@gmail.com

vyšlo: 18.10.2020 **neprodejné** <http://prichovice-skaut.cz>